

บทที่ 4

ผลที่ได้จากการทำงาน

ถ้าจะคิด ผมคงได้สิ่งต่างๆและบทเรียนมากมาย (เราได้บทเรียนจากทุกการกระทำของเรา การที่ผมตัดสินใจทำหนังจึงเป็นบทเรียนอีกอย่างหนึ่งของผม) และหวังว่าผมจะได้แก้ไขมันเพื่อสิ่งที่ดีกว่าในวันข้างหน้า อันได้แก่

1. (ขอขอบคุณเพื่อนๆที่คอยถามไถ่ว่าภาพยนตร์ของผมไปถึงไหนแล้ว แต่เขาก็ช่วยอะไรไม่ได้นอกจากถามไถ่ บางคนถามไถ่) จนผมรู้สึกถึงความไม่ได้เรื่องของตัวเอง

2. **คุณต้องรับผิดชอบทุกสิ่งในหนังของคุณ** ตั้งแต่การเขียนบท ซึ่งผมเห็นว่าสำคัญที่สุด หลายคนอาจคำนึงอยู่ในใจว่าไม่ใช่ผู้กำกับหรือที่เป็นเจ้าของหนัง สำหรับผมผมผู้กำกับคือพวกชอบเลียนแบบในหลายส่วน พวกบ้าอำนาจ (ถ้าเขาบ้าอำนาจถูกเขาก็เป็นผู้บริหารที่ดีได้) (แต่ขอยอมรับว่าเขาเป็นผู้สร้างความหัตถ์จรรยา ถึงจะเป็นผู้กำกับที่ดีได้ สังเกตผู้กำกับที่คนชอบดูมักจะเป็นพวกนักฝัน นักจินตนาการเป็นภาพ แต่จินตนาการมากเกินไป ไม่นึกถึงความเป็นจริงที่จะรองรับและความหนักแน่นของเนื้อหา ก็ตกต่ำได้เหมือนกัน อย่าง Waterworld ชาตุนัยบ แต่เมื่อไปเทียบกับ Titanic ก็จะทำให้เห็นว่าการลงทุนที่ยิ่งใหญ่นั้นทำคนดูให้ตื่นเต้นได้เหมือนกัน ทำให้ภาพดูสมจริงและบทภาพยนตร์มีส่วนต่อตัวหนังแค่ไหน ส่วนที่ทำให้หนังเรื่องนี้ได้เงินอีกประการหนึ่งอีกประการหนึ่งเพราะคนดูหลายรอบ หนังที่คนดูหลายรอบได้ต้องมีเนื้อหาที่ซับซ้อนพอสมควร ต้องเหนือกว่าคนดูในการทำให้เข้าใจปัญหาที่ซับซ้อนได้ดีขึ้นและง่ายขึ้น และต้องพูดถึงความรักซึ่งเป็นประเด็นที่ไม่มีวันตาย) ไปจนถึงขั้นตอนหลังการถ่ายทำ

3. การมีไหวพริบกับทุกสถานการณ์ ซึ่งผมคิดว่าเป็นหน้าที่ที่น่าสังเกตของผู้กำกับ ผู้กำกับควรเป็นผู้ที่ควรจะมีประสาทสัมผัสที่จะรับรู้ทุกสถานการณ์ได้ดี เป็นผู้มีสายตาดำจับไวรอบคอบที่จะสังเกตความผิดปกติในหนัง เช่น สามารถรู้สึกว่ามีนักแสดงแสดงผิดธรรมชาติของเขาหรือบุคคลิกตัวละครที่เรากำหนด

4. ต้องเป็นคนแบ่งงานให้เป็น ใครรับหน้าที่ไหนก็ให้รับไปเลย คือ การที่เราใช้คนน้อย แต่ทุกคนได้ทำงานอย่างเต็มที่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ผู้กำกับ ซึ่งทำหลายหน้าที่ (จำเป็นต้องทำเองหมด)

5. การวางแผนงาน ซึ่งผมเองขอสารภาพว่า ผมไม่ได้วางแผนอะไรเอาเสียเลย ยกเว้นตัวบทที่ตั้งใจทำมาตลอด แต่ก็ไม่ได้เอามาทำหนังทั้งหมด (ส่วนบทที่เหลือก็ไม่ได้เอามาใส่ในภาคผนวก) ขั้นตอนวางแผนนี้จะสำคัญมากในช่วง จัดตารางการถ่ายทำ ต้องจัดให้กระชับและเหมาะสมและมีประสิทธิภาพต่อการถ่ายใช้อุปกรณ์ ขณะที่ทำไม่ได้วางแผนให้ดี ทำให้ผมรู้สึกท้อจากการคาดหวังว่าจะทำหนังได้สมบูรณ์กว่านี้ เรียกได้ว่าก่อนหน้านั้นฮึดแล้วฮึดอีกว่าจะเขียนบทให้เสร็จ จะได้มีเวลาถ่ายทำ (ในที่สุดเราก็ได้คำตอบว่า เราต้องให้เวลากับตัวงานให้มาก เพราะงานศิลปะงานสร้างสรรค์เราต้องใช้เวลาในการเรียบเรียงกระบวนการคิดให้ดี ถึงจะเป็นศิลปะที่สมบูรณ์ได้ (ผมมีความเชื่อว่า ศิลปะคือสิ่งที่ไม่ใช่เรื่องที่สามารถเกิดขึ้นจริงได้ทั้งหมด แต่มันจะรู้สึกจริงจนกระทั่ง เราารู้สึกว่าเราจะหนีมันไม่พ้น และให้ดีที่สุดมันจะต้องทำให้เราคล้อยตามโดยไม่สูญเสียความเป็นตัวของตัวเองไป นั่นคือ มันสอนตัวเราและเข้าไปอยู่เป็นตัวเราโดยไม่รู้ตัว ซึ่งต้องใช้ความปรานีในตัวงานอย่างมาก) ฉะนั้นการจัดตารางของผมจึงเรียกได้ว่า ตามใจตัวเองหรือช่วงเวลาถ่ายก็ใช้ตามอารมณ์ที่คิดว่า นักแสดงจะมีความสุขในการแสดงหรือพูดจา อย่งไรก็ตามหนังของผมมีเพียงสาม โลกทัศน์ สี่วัน ทำให้เราสามารถเลือกเวลาได้ในแต่ละฉาก ผมจึงเลือกเวลาบ่ายและเย็นเป็นส่วนใหญ่

6. เวลาเป็นสิ่งมีค่า ผ่านไปโดยที่เราได้รู้สึกว่าจะข้างในเราได้สะกิดด้วยความสังเกตหลายอย่าง ถ้าเรามีใจให้มันเพียงน้อยนิด เราก็จะรู้สึกว่าเราเปลี่ยนไปอย่างไร เติบโตขึ้นอย่างไร ผ่านไปเหมือนลูกตุ้มที่แกว่งไปมา ถ้าเราได้อาใจใส่กับทุกขณะที่ลูกตุ้มแกว่ง.....

....จึงเป็นบทเรียนที่ยิ่งใหญ่ เพราะทำให้ผมรู้ถึงข้อบกพร่องหลายๆอย่างในตัวผม กระนั้นผมต้องตระหนักว่า ผมต้องปรับปรุงตัวเองอยู่ตลอดเวลา